μπορέσουμε ἄλλοτες νὰ νικήσουμε σ' αὐτὸ τὸ ἀγώνισμα. Ἡ συνταγὴ τοῦ Σέριγκ περιέχει τὰ τρία αὐτὰ γιατρικά·

1) Νὰ γυμναζόμαστε

2) Νὰ μὴν τὸ ρίχνουμε στὸ γλέντι πρὶν τρέξουμε.

3) Νὰ μὴ λέμε παχιὰ λόγια.

Τὰ δυὸ πρῶτα θὰ μπορέσουμε νὰν τὰ κάνουμε. Ὅσο γιὰ τὸ τρίτο ὅμως ὁ Σέριγκ ξέχασε πὼς μιλάει σὲ Ρωμιοὺς ποὺ μὲ τὰ παχιὰ λόγια ζοῦνε καὶ μ' αὐτὰ χοντραίνουνε.

Ὁ Κουτουλάκης ὁρκίστηκε πὼς ἢ θὰ νικήσει ἢ θὰ σκάσει, κι ὅμως οὔτε νίκησε οὔτε ἔσκασε. Ἔπεσε μοναχὰ καταμεσὶς τοῦ δρόμου, ἴσως γιατὶ παραφόρτωσε τὸ στομάχι του μὲ τέτια παχιὰ λόγια — καὶ μὲ παραφορτωμένο στομάχι δὲν μπορεῖ νὰ κουνηθεῖ κανεὶς οὔτε ἀπὸ τὴ θέση του. Ποιός μπορεῖ νὰ μᾶς τὸ ὑποσκεθεῖ πὼς παρόμοια κατάχρηση ἀπὸ παχιὰ λόγια δὲ θὰ γίνει καὶ στοὺς ἄλλους ἀγῶνες;

ΤΗΝ

Πέμπτη τἀπομεσήμερο σφυρίχτηκε ἀδιάντροπα ὁ Αὐστριακὸς Στάϊνμπαχ στὸ Στάδιο, τὴν Παρασκευὴ τἀπομεσήμερο χεροκροτήθηκε λυσσασμένα. Οὔτε γιὰ τὰ σφυρίγματα φταῖμε, οὔτε γιὰ τὰ χεροκροτήματα· καὶ τὰ δυὸ τὰ χρωστοῦμε στὶς ἐφημερίδες· τὴν Πέμπτη μᾶς εἴπανε νὰν τονὲ σφυρίξουμε καὶ τονὲ σφυρίξαμε· τὴν Παρασκευὴ μᾶς εἴπανε τὰν τονὲ χεροκροτήσουμε καὶ τὶς ἀκούσαμε.

Τέτοι εἴμαστε· σὰν τὰ μωρὰ παιδιά, θέληση δική μας δὲν ἔχουμε καὶ περιμένουμε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα νὰ κάνουμε ὅ,τι μᾶς ποῦν οἱ ἐφημερίδες· καὶ τὸ χειρότερο γιὰ μᾶς εἶναι ὅτι ξέρουμε ποιοὶ γράφουνε μερικὲς ἐφημερίδες καὶ γιὰ ποιοὺς ταπεινοὺς λόγους γράφουν ἔτσι ἢ ἀλλιῶς, κι ὅμως σὰ νὰ μᾶς ἔχουν ποτίσει χασὶς παίρνουμε στὰ σοβαρὰ ὅ,τι διαβάζουμε καὶ κανονίζουμε σύφωνα μ' αὐτὰ τὸ φέρσιμό μας.

Μεγάλη ἀλήθεια κι' αὐτὸ, ὅτι τότε μοναχὰ θὰ ἰδεῖ Θεοῦ πρόσωπο ὁ Ρωμιὸς, ὅτα χειραφετηθεῖ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες καὶ κανονίζει ὁ ἴδιος, μὲ τὴν κρίση του, τὴν κάθε του δουλιά.

ΛΕΝΕ

καὶ τὸ πιστεύουμε, πὼς τόσο καλὰ φερθήκαμε στοὺς ἀγῶνες ὥστε τοὺς ἐξασφαλίσαμε γιὰ πάντα, ἀφοῦ μάλιστα ἔχουμε καὶ τὸ μοναδικὸ Στάδιό μας. Ἕνα μοναχὰ χρειάζεται νἀρχινήσουνε ἀπὸ τώρα νὰ μᾶς τὸ μαθαίνουνε, σὰ μάθημα σὲ μικρὰ παιδιά, πὼς οἱ ἀγῶνες δὲ θὰ εἶναι Ἑλληνικοὶ ἀλλὰ παγκόσμιοι, καὶ πὼς ἔχουμε ὑποχρέωση, ὅσοι τοὐλάχιστο βρισκόμαστε μέσα στὸ Στάδιο, νὰ φανερώνουμε τὴ χαρά μας καὶ νὰ χεροκροτοῦμε κάθε νικητὴ δικό μας ἢ ξένο, γιατὶ στοὺς ἀγῶνες δὲν προσκαλούμαστε νὰ παίξουμε πρόσωπο πατριώτη, ἀλλὰ πρόσωπο πολιτισμένου ἀθρώπου κι ἀμερόληπτου κριτῆ.

Ὅτα μὲ τὸ καλὸ ξαναγίνουν ἐδῶ οἱ ἀγῶνες, πρέπει νὰ λείψουνε μερικὲς τέτιες χωριατιὲς ποὺ παρατηρηθήκανε ἀπὸ τοὺς ξένους καὶ ξηγηθήκανε σὲ βάρος μας. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὶς μέρες τῶν ἀγώνων κάνανε *ἐκκεχειρία*· ἂς τοὺς μιμηθοῦμε κ' ἐμεῖς, μιὰ κ' οἱ ἀγῶνες γίνουνται στὸ ἴδιο μέρος ποὺ γινόντουσαν καὶ τότε, κι ἂς κάνουμε ἐκκεχειρία μὲ τὸν ταρταρινισμό μας.

ΑΜΟΙΡΗ

Στὸν ἀργαλιὸ μερόνυχτα
τοιμάζει τὰ προικιά της,
ρίχνει τὰ δίμυτα παννιὰ
καὶ τὰ μεταξωτά της.

Τὴν ἀνοιξη ποὺ πρόσμενε
τοῦ γάμου τὴ χαρὰ
ἄρρωστη, ἀγγελοφέρνεται
κ' ἡ κόρη λέει πικρά·

— Νυφοῦλα μὲ στολίσανε,
νά, κι ὁ γαμπρὸς ποὺ μπαίνει·
ὅποιος πεθαίνει σὰν καὶ μὲ
χίλιες φορὲς πεθαίνει.

ΞΑΡΜΑΤΩΜΑ

Ἴσα χυμάει τῆς ἀπιστης
νὰ κόψη τὸ λαιμό.
— Εἶμαι δική σου σφάξε με,
μὸν χτύπα, τοῦ λέει, ἐδῶ.

Καὶ δείχνει του γυμνώνοντας
τὰ στήθια, τὴν καρδιά της.
Κι ὅλη ἡ ὁρμὴ του κόπηκε
στὸ γλυκοανάβλεμμά της.

Καὶ μόλις ἀπ' τὰ μάτια της
ἕνα της δάκρυ πέφτει,
ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ φονιᾶ
καὶ τὸ μαχαῖρι πέφτει.

ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΠΡΩΤΟΜΑΘΗΤΗ

ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ

Δηλαδή, τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κόμπου εἶναι πάντα νοτερὸ καὶ γιομᾶτο ὀγρά. Ὅταν οἱ τριχωπὲς οἱ μέσα στὸν κόμπο παραγιομίζουν αἷμα, ὅπως τοὺς τυχαίνει συχνά, ἀρκετὸ ποσὸ ἄχρωμη νερουλὴ οὐσία περνάει τοὺς τοίχους τους καὶ χύνεται μέσα στὸ σωληνάρι. Τὸ σωληνάρι τότες γιομίζει, τὰ ὀγρὰ φουσκώνουν ὡς ἀπάνου στὸ σκλιαγκωπὸ μέρος ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ πάχος τοῦ ξωπετσιοῦ, καὶ τέλος ξεχειλοῦνε κατὰ τὸ στόμα τοῦ σωληναριοῦ καὶ νοτίζουν τὴν ἀπανωσιὰ τοῦ ξωπετσιοῦ. Τὰ ὀγρὰ ἀφτὰ τὰ λέμε *Ἰδρωτα*. Τὸ σωληνάρι μὲ τὴν κομποδεμένη ἄκρη τὸ λέμε *Βελανίδα*. Τὴ δουλιὰ ποὺ τ' ἄχρωμα ὀγρὰ ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν τριχωπῶν περνοῦνε μέσα στὸ ἀβλάκι τοῦ σωληναριοῦ τὴ λέμε *Ξελαγαρισμό*. Καὶ λέμε πὼς *οἱ ἰδρωτικὲς βελανίδες ξελαγαρίζουν ἴδρωτα ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ φέρνουν οἱ τριχωπὲς οἱ τυλιγμένες γύρω τους*.

47. Τώρα καταλαβαίνουμε γιατὶ ἐσωτερικὰ τὸ στόμα εἶναι κόκκινο καὶ νοτερό. Τὸ στόμα ἔχει πετσὶ (τὸ ἴδιο καθὼς, ἂς ποῦμε, τὸ πετσὶ τοῦ χεριοῦ) μὲ ξωπέτσι ἀπ' ὄξω, κανωμένο ἀπὸ κελλιὰ μὰ λέφτερο ἀπὸ τριχωπὲς, κι' ἀπὸ κάτου μ' ἀληθινὸ πετσὶ γιομᾶτο τριχωπές. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς τὸ στόμα ἔχει πετσὶ πολὺ πολὺ ψιλώτερο ἀπὸ τοῦ χεριοῦ. Οἱ κόκκινες τριχωπὲς θωρίζουνε διάμεσό του, κι' ἡ νοτισιά τους ἔφκολα τὸ περνᾶ. Ἔτσι τὸ στόμα εἶναι κόκκινο καὶ νοτερό. Ἔπειτα ἔχει καὶ πολλὲς βελανίδες ποὺ μιάζουν τὶς ἰδρωτικὲς, ἂν κι' ἀλλιώτικης μορφῆς· ἀφτὲς μάλιστα τὸ περισσότερο νοτίζουν τὸ στόμα.

Ἐπειδὴς ὅμως τὸ στόμα ἔχει ἐσωτερικὰ πετσὶ κόκκινο καὶ νοτερὸ καὶ μαλακό, γιὰ τοῦτο δὲν τὸ λέμε πετσὶ, παρὰ *Μυξένια Μεμπράνα*. Τὸ ἀπάνου του φύλλο πάλι δὲ λέγεται ξωπέτσι, παρὰ *Ἐπιθῆλι**. Μὰ πρέπει νὰ θυμᾶστε πὼς ἡ μυξένια μεμπράνα δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ καθαφτὸ πετσὶ, μὲ ξωπέτσι ψιλὸ καὶ μαλακὸ ποὺ λέγεται *Ἐπιθῆλι*.

Τὸ στόμα εἶναι μπασιὰ τοῦ θρεφτικοῦ ἀβλακιοῦ. Τοῦ ἀβλακιοῦ ὅλο του τὸ μάκρος εἶναι φοδρᾶτο μὲ πετσὶ ἢ μυξένια μεμπράνα ὅπως τὸ στόμα, ἐξὸν ποὺ τοῦ περισσότερού του μέρους τὸ ἐπιθῆλι εἶναι ἀκόμα φτενότερο παρ' ὅ,τι στὸ στόμα, κι' εἶναι μάλιστα κανωμένο ἀπὸ ἕνα καὶ μοναχὸ φύλλο κελλιά. Ὅλο λοιπὸν τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀβλακιοῦ εἶναι κόκκινο καὶ νοτερό, κι' ὅ,τι βρίσκεται μέσα στὸ ἀβλάκι χωρίζεται μὲ πολὺ πολὺ ὀτενὸ μονάχα μεσότοιχο ἀπὸ τὸ αἷμα

* Κοίταξε φύλλα 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192 καὶ 193.

* Ἡ λέξη ἐπιθῆλι δὲ μᾶς ἀρέσει, καὶ θὰ χρωστοῦμε χάρη τοῦ φίλου ποὺ θὰ μᾶς τὴ διορθώσει.

θηκε πλιὰ ἡ κακοτυχιά της καὶ σὲ ρώτισε ὁ Θεὸς καὶ μοῦ τὰ εἶπες γιὰ νὰ πᾶμε νὰ τὴ βροῦμε. Ἐγώ, λέει ἡ βασίλισσα, δὲν ἀποκοτῶ νὰ τὸ πῶ στὸν πατέρα σου. Ἄμε ἐσὺ κι ἀδὲ μήπως κάνῃς τὴν καρδιά του. Σηκώνεται τὸ παιδί, πάγει στὸν ὀντᾶ τοῦ πατέρα του, τὰ λέει καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ φύγουν. Ὁ βασιλὲς εἶχε μεγάλη ἀγάπη στὸ γιό του. Δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ τὸ ἀρνηθῆ καὶ συφωνήσανε νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ πᾶνε μὲ τὴ μητέρα του νὰ βροῦν τὴν κόρη. Παραγγέρνουνε λοιπὸν καὶ τοιμάζεται τὸ ἴδιο του καράβι καὶ μπήκανε μέσα μάννα καὶ γιὸς τερτίλι κ' οἱ δυὸ νὰ μὴ γνωρίζουνται ποιοὶ εἶναι, καὶ φεύγουν. Παγαίνουν, ἀρμενίζουν, ἀρμενίζουνε, φτάνουνε στὴ χώρα ἐκείνη ποῦ πῆγε ἡ βασίλισσα τότες κι ἄφησε τὸ παιδί.

Ἀράζει τὸ καράβι, ἔτυχε νὰ εἶναι στὸ παναθύρι ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ γυναίκα ἐκείνη ποῦ τὄκανε ψυχοπαῖδι της. Τρέχει μάνι μάνι στοῦ γιοῦ της τὸν ὀντᾶ, τραβᾶ τὰ μάγουλά της, δέρνεται, τί θὰ κάνουμε τώρα, γιέ μου, τοῦ λέει, ποῦ ἔρχεται τὸ καράβι ἐκεῖνο μὲ τὰ μαῦρα τὰ παννιὰ ποῦ ἤρτε τὸν τάδε καιρὸ καὶ μᾶς ἔφερε τὸ παιδί. Μεμιᾶς αὐτὸς παραγγέρνει καὶ τοῦ φέρνουν τόπια ἀλάκαιρα μαῦρο παννὶ καὶ στρώνουν ὅλο τὸ σπίτι καὶ μαυροφοραίνουν κι ὅλοι μέσα. Ἄραξε τὸ καράβι, βγῆκαν ἀπὸ μέσα μάννα καὶ γιός. Αὐτὴ ποῦ εἶχερε τοὺς δρόμους, ὁλόισια στὸ σπίτι ἐκεῖνο. Χτυπᾶ, ἀνοίγουν τὴν πόρτα, μπαίνουνε μέσα, ρωτᾶ ἡ μάννα γιὰ τὸ παιδί της, ποῦ εἶναι. Ἡ νοικοκυρὰ μὲ πρῶτο λέει· Ἄχ, καλή μου γυναίκα, τὸ παιδί σου ἐμεγάλωσε κ' ἔγινε κοπέλλα σωστὴ, καὶ σὰν εἶδα πῶς πέρασαν τόσα χρόνια καὶ κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν τ' ἀνεγόρεψε, τὸ σπούδαξα, τὄμαθα τέχνες, κ' ὕστερα τὸ πάντρεψα μὲ τὸν γιό μου ποῦ ἔλεῖπε τότες σὰν ἤρτες στὰ ξένα, μὰ δὲν εἴχαμε μοῖρα νὰ ζῆ. Ἀπέθανε. Θερρῶντας ἔτσι πὼς θὰ τὴ γλυτώσῃ. Πότε, λέει, ἀπέθανε; Νά. Πρὸ 5—6 μῆνες. Καὶ ποῦ τηνὲ θάψετε, λέει, νὰ πάω τουλάχιστο νὰ κλάψω ἀπάνω ἀπ' τὸ λάκκο της. Αὐτοὶ τἄφεραν τότες στενὰ, μὰ δὲν ὁμολόγησαν τίποτα. Τοὺς παίρνουν καὶ πᾶν καὶ δείχνουν ἕνα μνημοῦρι. Αὐτὴ, θὰ σκάψω, λέει, νὰ βρῶ τὰ κόκαλα τῆς κόρης μου, νὰ τὰ φιλήσω γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ πῶς ἤρτα νὰ τὴν πάρω. Βλέπει καὶ σκάφτουν τὸ λάκκο, καὶ τί νὰ δοῦν! ἕναν ἄντρα, νιαροαποθαμμένο. Ἴσως λὲν οἱ ἄλλοι, ἔγινε λάθος. Τἄλλο θὰ εἶναι. Σκάφτουν κ' ἐκεῖνο, βλέπουν μέσα μιὰ γριά. Τότες ὑποψιάστηκε ἡ βασίλισσα. Μάνι μάνι, λέει, θὰ μοῦ πεῖτε τί κάνατε τὴν κόρη μου, καὶ μοῦ λέγετε ψέματα πῶς ἀπέθανε. Αὐτοὶ καὶ καλὰ ἀπέθανε. Ψέματα ὁ ἕνας, ἀλήθεια ὁ ἄλλος, λέει ἡ βασίλισσα, θὰ πᾶμε νὰ κριθοῦμε. Ἀλλιῶς δὲ γίνεται. Σηκώνουνται, πᾶνε στὴ μιὰ δικάζουνται, πᾶνε στὴν ἄλλη, τὸ δίκιο δὲν ἔβγαινε, γιατὶ πλήρωναν κρυφὰ ἐκεῖνοι ποῦ ἔλεγαν τὰ ψέματα. Ἡ βασίλισσα ποῦ εἶταν πολὺ ξυπνὴ τὰ κατάλαβε, λέει τοῦτο δὲ βγαίνει πέρα, θὰ πάμε στὸ τάδε μέρος ποῦ εἶναι τὸ δίκο δικαστήριο καὶ δὲ χωροῦν ψευτιὲς ἐκεῖ καὶ κατεργαριές. Σηκώνουνται, πᾶνε σ' ἐκείνη τὴ χώρα, ὅ,τι βγῆγαν ἀπάνω στ' ἀλάνι". Ἔτυχε νὰ εἶναι ἐκείνη τὴ μέρα στὸ γραφεῖο τοῦ γέρου δικαστῆ ὁ γαμπρὸς κ' ἡ νύφη, ποῦ πήγαιναν πάντα καὶ τὸν ἔβλεπαν τὸν πατέρα τους. Ἀπ' τὸ παράθυρο ποῦ καθόντανε λοιπὸν βλέπει ὁ γαμπρὸς τὴ συνοδία, γυρζει καὶ λέει τῆς νύφης. Βλέπεις αὐτουνοὺς ποῦ ἔρχουνται; Ξέρεις ποιός εἶναι; Αὐτὸς ὁ πρῶτος εἶναι ὁ ἄντρας μου. Στὸ πλάγι του, ἡ γυναίκα του αὐτὴ εἶναι ἡ πεθερά μου. Ἡ ἄλλη ποῦ περπατεῖ ἀγάλι ἀγάλι εἶναι σὰν τὴ μάννα μου, ἂν κ' εἴμουν πολὺ μικρὴ σὰ χωριστήκαμε. Μὰ κείνη εἶναι μὲ τὰ γλυκά της τὰ μάτια, μὲ τὸ γλυκό της τὸ πρόσωπο. Ἄχ ἐκείνη εἶναι. Κ' ἔτρεξαν τὰ μάτια της, ἢ τὰ μάτια του, ἂς ποῦμε, γιατὶ εἶταν ἀκόμα γαμπρός. Ἔχει κ' ἔνανε στὸ πλάγι της, ἀμ ἐκεῖνονε δὲν τόνε γνωρίζω. Ἄραγε ποιὸς νὰ εἶναι!

Σάζουνται ἐκεῖ κομματάκι, βγαίνουνε δὰ στὴ σκάλα νὰ τοὺς προπάρουν. Ὁ γαμπρὸς βαστοῦσε κ' ἕνα μῆλο καὶ τὄπαιζε στὸ χέρι του. Ἀνεβαίνει πρῶτα